

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er meget enig med hr. Frank Aaen i, at det kan være svært at få øje på, hvad Det Konservative Folkeparti overhovedet har givet regeringen i de forhandlinger, der har været ført; det er jo så regeringens problem.

Derimod synes jeg, det er nemt at få øje på, at der er et af de konservative hovedkrav, som de ikke har fået opfyldt, og det er kravet om at få forbedret statsfinansierne. Det er jo gået fuldstændig modsat, selvfølgelig bl.a. i kraft af Det Konservative Folkepartis egen politik, fordi man havde så dyre ønsker om at fjerne formueskatten, om at lempe standardfradraget og om flere militærudgifter. Så skal det jo gå galt, når det er den slags ønsker, man disker op med.

Vi har spurgt lidt til det i Finansudvalget, hvor vi har fået en oversigt fra Finansministeriet. Det er sådan, at den aftale, man har lavet, på overfladen tager sig ud som en forbedring af statsfinansierne på 4½ mia. kr.

Men vi har så spurgt: Hvor meget af det er engangsindtægter? Hvor meget af det er bare betalingsforskydninger? Og når man går listen igennem, kan man så se, at det er 5½ mia. kr. Det er altså mere end den forbedring, man postulerer, og resultatet er, at det forlig, man har indgået, faktisk forværrer statsfinansierne med 1 mia. kr., når man ser bort fra engangsposterne.

Og det er jo det, man skal, for når vi kigger længere frem i vores tilværelse, når vi kigger på, hvordan forhandlingerne bliver i 1997, hvordan det bliver at få balance dér, og hvordan det går i 1998 og 1999 osv., så skal vi jo se bort fra engangsindtægterne, og så har man forværret situationen ved det forlig, man har lavet her.

Det Konservative Folkeparti har brugt flere penge, end det overhovedet fik ind i engangsindtægter, og det synes jeg er ret utroligt – specielt når man fra regeringens side bruger det argument, at man var nødt til at lave et forlig til den side for at få en ansvarlig økonomisk aftale.

Det var ikke det, man fik. Man fik en aftale, der forringer de langsigtede statsfinansier her i Danmark.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Pia Christmas-Møller var jo ikke uventet stolt over den aftale, man har indgået med regeringen om finansloven for 1996. Jeg har med interesse læst Politisk Nyhedsbrev, særnummeret den 6. december 1995, hvor Den Konservati-

ve Preetjeneste med de store armbevægelser praler over for tillidsfolkene med, hvor fantastisk godt den konservative gruppe har gjort det. Sådan skal det selvfølgelig også være; det manglede da bare!

Men dér fremgår det på side 8, at Det Konservative Folkeparti har en musefældeklausul, og det fremgår, at hvis driftsudgifterne i 1996 overskrider den faste driftsramme, skal aftalepartierne indkaldes med henblik på at finde kompenserende budgetforbedringer. Og så kommer det: »Der kan altså ikke aftales nye udgifter med venstrefløjens« – og så kommer der en række andre konservative betragtninger.

Det, jeg ikke kan forstå, når jeg læser aftalen, er, at alle disse konservative betragtninger ikke står deri. Her står udelukkende den korte læslet-version, nemlig at hvis driftsudgifterne i 1996 overskrider den faste driftsramme, indkaldes aftalepartierne – og så kommer det nok så interessante – med henblik på at finde kompenserende budgetforbedringer.

Se, budgetforbedringer – for dem, der ikke lige er klar over det – kan altså være skatteforhøjelser, det kan også være reducerede udgifter, det kan være, at man finder på nogle negative udgifter, og hvad man ellers har af redskaberovre i Finansministeriet.

Men hvorfor står denne meget mere detaljerede beskrivelse af musefældeklausulen, som Det Konservative Folkeparti altså gør sig til talsmand for, ikke i aftalen? Er det, fordi det bare er noget, man skal berolige det konservative bagland med? Eller er det, fordi de andre partier rent faktisk ikke er enige i den udlægning af aftalen, som Det Konservative Folkeparti serverer for sine tillidsfolk?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Til de diskussioner, der har været, og især jo altså den konservative ordførers glæde over politiforliget vil jeg godt sige allerførst, at det er et sted, hvor vi i SF føler, at regeringen er rendt fra et løfte. Det var et løfte til SF, at vi ville blive inddraget, og ikke alene inddraget, men så vidt det kunne lade sig gøre ville komme med i et politiforlig. Og det har man så – som i så mange andre tilfælde – ment at man kunne springe op og falde ned på. Der er jo ingen grund til at tage alvorligt, hvad der foregår, når man ikke ligefrem skal have tingene hjem på den måde. Det vil jeg godt brokke mig over allerførst.